

δων ὑμῖν τὸν λόγον μου νὰ παρευρεθῶ ὅπου καὶ ὅταν θελήσητε.

Ὁ Μονσορώ ὕψωσε τοὺς ὄμους.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Βουσύ ὀμνύω εἰς τὸν Θεόν, ὅτι, ἀφοῦ ἱκανοποιήσω τοὺς κυρίου Σχομβέργ, δ' Ἐπερών, Κουέλον καὶ Μωζιρόν, θὰ εἶμαι ὅπως ὑμέτερος καὶ μόνον ὑμέτερος. Ἐὰν ἐκεῖνοι μὲ φονεύσωσι, θέλετε πληρωθῆ διαὶ χειρῶν αὐτῶν, ἐὰν ὅμως μοὶ μείνωσι κεφάλαια, ὅπως πληρώσω καὶ ὑμᾶς...

Ὁ Μονσορώ ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του.

— Ἐμπρός, εἶπεν αὐτοῖς, ἐπάνω του, ἀνδρείοί μου.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βουσύ, ἐπλανώμην· δὲν πρόκειται περὶ μονομαχίας, ἀλλὰ περὶ δολοφονίας.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Ναί, τὸ βλέπω· ἀμφοτέροι ἀμοιβαίως ἐπλανώμεθα· ἀλλὰ προσέξατε, κύριοι, ὁ δούξ δ' Ἀνζιού θὰ ὀργισθῆ.

— Αὐτὸς μ' ἐξαποστέλλει, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

Ὁ Βουσύ ἐφρικίασεν, ἡ δ' Ἄρτεμις ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ στεναγμοῦ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ποιούμαι ἐκκλησιν εἰς μόνον τὸν Βουσύ, εἶπεν ὁ νεανίας. Κρατεῖτε κλά, γενναῖοί μου!

Διὰ ταχεῖας δὲ κινήσεως, ἀνέτρεψε τὸ προσευχητήριον ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν μίαν τράπεζαν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔθετο ἕν καθίσμα, ἐγείρας, ἐντὸς δευτερολέπτου, ὀχύρωμα μεταξὺ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἐχθρῶν του.

Δμλ.

ΜΑΡΙΩΡΗ ΔΑΒ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΘΩΜΑ ΒΑΙΛΕΥ ΑΛΑΡΙΧ

Γ'

Ἰωάννης Φλέμιγκ τῷ Ἐδουάρδῳ Δελανεύ.

17 Ἀγροῦστου.

Δύνασαι νὰ μὲ εἰρωνεύησαι ἐφ' ὅσον θέλης. δὲν θὰ παραπονεθῶ, διότι ἀγνοῶ τί θὰ ἐγινόμεν ἄνευ τῶν ἐπιστολῶν σου· μὲ θεοαπεύουσιν. Οὐδὲν ἔροισα κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βάτκινς ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ἐν μέρει μὲν διότι χάρις εἰς σὲ ἔλαβον ἡμερώτερα ἤθη, ἐν μέρει δὲ διότι ὁ Βάτκινς νύκτα τινὰ μοὶ ἀρῆρσε τὰς προμηθείας μου καὶ τὰς ἔθηκε πάλιν εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Τώρα δὲν συνειθίζει πλέον νὰ παραμερίζῃ ὁσάκις ἔξω τὸ οὖ μου, ἢ ἐκίνουν ὀλίγον τὸν δεξιὸν βραχίονά μου, ἀλλ' ἐτήρησεν ἄλλας συνηθείας, τὸ νὰ πίνῃ φρικωδῶς.

Ἐδουάρδε, αὐτὴ ἡ δεσποινὶς Δάβ θὰ ἦναι χαριστάτη, βεβχίως θὰ μοὶ ἤρσεκε, μοὶ ἀρέσκει μάλιστα ἀπὸ τοῦδε Ὅταν μοὶ ὠμίλησες κατὰ πρῶτον περὶ τῆς ἐντὸς αἰώρας ὑπὸ τὸ παραθύρον σου ταλαντευομένης νεανίδος ταύτης, ἀγνοῶ διατί ἐλκύσθη παραδόξως πρὸς αὐτήν, πάντα δὲ ὅσα ἔκτοτε μοὶ ἔγραψες περὶ τῆς δεσποινίδος Δάβ ἐνίσχυσαν τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἐντύπωσιν. Μοὶ φαίνεται ὅτι σὲ ἀκούω πάντοτε ὁμιλοῦντά μοι περὶ γυναικὸς ἣν

ἐγνώρισα ἐν ἄλλῃ τινὶ ζωῇ ἢ τὴν ὁποίαν ὠνευροπόλησα ἐν τῇ παρουσίᾳ. Σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι ἂν μοὶ ἀπέστειλες τὴν εἰκόνα της, θὰ τὴν ἀνεγνώριζον πάραυτα. Τὸ ἐναέριον βᾶδισμά της, ὁ τρόπος τῆς ἀκροάσεώς της, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της, καθ' ὅσον μοὶ τὰ ὑποδεικνύεις, ἡ ξανθὴ κόμη της, οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ της, τὰ πάντα τέλος μ' εἶναι γνωστά. Λέγεις ὅτι σὲ ἠρώτησε περὶ ἐμοῦ; Τῇ ἐμπνέω περιεργίαν; Παράδοξον.

Θὰ ἐμειδιάς, ἄθλιε εἰρων, ἂν ἤξευρες πῶς συμβαίνει νὰ διέρχωμαι ὀλοκλήρους νύκτας ἄυπνος, μὲ ἀμυδρὸν φῶς, συλλογιζόμενος τὰ Πεῦκα καὶ τὴν ἀπέναντι σοῦ οἰκίαν. Τί δρόσον 'ποῦ θὰ ἔχητε! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀναπνέω τὸν εὐώδη αὐτὸν ἀέρα. Φαντάζομαι τὸν συνταγματάρχην καπνίζοντα τὸ σιγάρον του εἰς τὴν αὐλήν, σὲ ἀκολουθῶ εἰς τοὺς μετὰ μεσημβρίαν μακροὺς περιπάτους σου συνοδευόμενος τὴν δεσποινίδα Δάβ εἰς τὴν ἀκτὴν. Μοῦ συμβαίνει μάλιστα νὰ σᾶς βλέπω πλανωμένους ἀμφοτέρους κάτωθεν τῶν πετελῶν τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τὸ σελιναῖον φῶς — διότι θὰ ἐγίνατε πολὺ φίλοι τώρα, ἀφ' οὗ βλέπετε ἀλλήλους καθ' ἑκάστην. Εἰξέυρω πῶς φέρεσαι μὲ τὰς γυναῖκας! Τότε καταλαμβάνομαι ὑπὸ μανίας καὶ ἐπιθυμῶ κάποιον νὰ δεῖρω. Μήπως παρετήρησες τινὰ ὁμοιάζοντα πρὸς ἐρώμενον τριγυρίζοντα εἰς τὰ περίξ τῆς οἰκίας τοῦ συνταγματάρχου; Παραδείγματος χάριν, αὐτὸν τὸν ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ; Δὲν ἀνυπομονῶ νὰ μάθω τί γίνονται, ἀλλὰ δὲν θέλω ν' ἀκούσω ὁμιλίαν περὶ αὐτῶν.

Πῶς συνέθη. Ἐδουάρδε, νὰ μὴ ἀγαπήσης ἀκόμη σφοδρῶς τὴν δεσποινίδα Δάβ; Σκέφθητι ὅτι ἐγὼ πλησιάζω νὰ τὴν ἀγαπήσω. Γενομένου δὲ λόγου περὶ εἰκόνας, δὲν δύνασαι νὰ πάρῃς ἐπιδεξιῶς ἀπὸ τὸ λεύκωμά της κῆμιαν μικρὰν εἰκόνα της καὶ νὰ μοὶ τὴν στείλῃς; Θὰ σοὶ τὴν πέμψω πρὶν αὕτη ἐνόηση τὴν ἀπαγῆν. Εὐχαριστῶ, εἶσαι καλὸς φίλος!

Ἐλαβες σῶφιν καὶ ἀβλαβῆ τὴν φορβᾶδαν; Ὡχ!... ἡ κνήμη μου! ἐλησμόνησα τὴν κνήμην μου!... Εἶναι καλλίτερη.

Ζ'

Ἐδουάρδος Δελανεύ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

20 Ἀγροῦστου.

Δὲν ἠπατήθης, εὐρίσκομαι εἰς ἀρίστια μετὰ τῶν γειτόνων μου σχέσεις. Ὁ συνταγματάρχης καὶ ὁ πατήρ μου καπνίζουσιν ὁμοῦ ὅτε μὲν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπαυλιῶς μας, ὅτε δὲ εἰς τὴν ἀπέναντι αὐλήν, καὶ διέρχωμαι ὅλας σχεδὸν τὰς ἐσπέρας μου πλησίον τῆς δεσποινίδος Δάβ. Ἡ καλλονὴ της, ἡ νεημοσύνη της καὶ ἡ μετριόφροσύνη της ἐπὶ μᾶλλον μ' ἐκπλήττουσιν.

Ἐρωτᾶς διατί δὲν ἠράσθην ταύτης. Ἰωάννη, θὰ φανῶ εἰλικρινῆς πρὸς σέ· τὸ ἐσυλλογίσθη, διότι εἶναι νέα, πλουσία, τελεία, κατέχει δὲ πλείονα τῶν ὅσων ποτὲ εἰς ἄλλην συνήνησα θέλγητρα, ἀλλὰ στερεῖται, ἀγνοῶ ὁποῖου, ὅπερ θὰ ἦτο ἀναγ-

κατὸν διὰ νὰ μὲ κάμῃ νὰ ἐρασθῶ ταύτης. Τὸ μυστηριῶδες τοῦτο προτέρημα κατέχουσα ἢ οὐχὶ πολὺ ὠραία γυνή, οὔτε πολὺ νέα, θὰ μ' ἀλυσοδέθεν εὐκολότερον, ἀλλὰ δὲν συμβαίνει ταῦτο μὲ τὴν δεσποινίδα Δάβ. Καὶ ἂν ἔτι ἐναυάγουν μετ' αὐτῆς μόνον, εἰς ἔρημον νῆσον, οὐδὲν τοιοῦτον θὰ συνέβαινε. Θὰ ἐκτιζον ξυλίην καλύβην δι' αὐτήν, θὰ συνέλεγον καρπούς, θὰ ἐθήρευον τὰ καλλίτερα πτηνὰ χάριν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ δύο ἔτη θὰ παρήρουντο χωρὶς νὰ σκεθῶ νὰ τὴν ἐρωτευθῶ. Θὰ προετίμων νὰ τὴν εἶχον ἀδελφὴν, ἵνα δύναμαι νὰ τὴν προστατεύω, νὰ τὴν συμβουλεύω, θὰ ἐδαπάνων τὸ ἥμισυ τῶν εἰσοδημάτων μου διὰ νὰ τῇ προσφέρω κοσμήματα (ἰδοὺ ὅτι ἀπεμακρύνθημεν τῆς ἐρήμου νήσου, βλέπω) ἀλλὰ μόνον φίλος της θὰ διέμενον. Ἄν δὲν ἦτο τοιοῦτον τὸ αἴσθημά μου, θὰ ὑπῆρχεν ἀνυπέβχτον ἐμπόδιον εἰς τὸν ἔρωτά μου. Τὸ ν' ἀγαπῶ ταύτην θὰ ἦτο δι' ἐμὲ τὸ μέγιστον ὄλων τῶν δυστυχιῶν. Ἰωάννη, θὰ σοὶ ἀποκλύψω κατὶ ὅπερ θὰ σ' ἐκπλήξῃ. Ἐχω ἴσως ἀδικον, ἀλλὰ σ' ἀφίνω κριτὴν.

Καθ' ἣν ἐσπέραν ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν Δάβ παιχθέντος σφαιριστηρίου, ἐξέπλάγην κατ' ἀρχὰς ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς ἐκτάκτου προσοχῆς μεθ' ἧς ἡ δεσποινὶς Μαριωρὴ κρηκολούθησε τὴν ἐξίστησιν τοῦ παθήματός σου. Σοὶ τὸ εἶπον αὐτό, δὲν εἶν' ἀλήθης; Ἐ! λοιπόν! Τὴν ἐπιούσαν, ὅτε μετέβην νὰ ρίψω ὁ ἴδιος τὴν ἐπιστολήν μου εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, συνήνησα τὴν δεσποινίδα Δάβ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ρύης καὶ ἐβαδίσκαμεν ὁμοῦ ἐπὶ ὄραν περίπου. Ἡ συνομιλία περιεστράφη διὰ σὲ ὡς καὶ τὴν προτεραιάν, καὶ αὐθις παρετήρησα τὴν αὐτὴν ἐν τῷ βλέμματί της ἔκφρασιν. Ἐκτοτε δεκάκις εἶδον τὴν δεσποινίδα Δάβ καὶ πάντοτε παρετήρησα ὅτι μόνον ἡ περὶ σοῦ συνομιλία τὴν ἐνδιέφερον, ἢ περὶ τῆς ἀδελφῆς σου, ἢ περὶ πράγματός τινος ἄλλου ὅπερ ἀφεύρα σέ. Μόλις ἐπελαμβανόμεν ἄλλου ἀντικειμένου καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀπεστρέφοντο ἀπ' ἐμοῦ ἵνα πλανηθῶσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἢ ἐπὶ τῆς ἀνηρᾶς γῆς, οἱ δὲ δάκτυλοί της ἔστρεφον τὰ φύλλα βιβλίου τινὸς τοιουτοτρόπως ὥστε νὰ μοὶ ἀποδείξωσιν ὅτι δὲν μὲ ἤκουε πλέον. Τὰς στιγμὰς ἐκεῖνας, ἂν ἀποτόμως μετήλλασον θέμα, ὅπως ἐπανειλημμένως τὸ ἔκαμα διὰ νὰ τὴν δοκιμάσω, ἂν ἔλεγον καὶ μίαν περὶ τοῦ φίλου μου Φλέμιγκ λέξιν, τὸ ὠραῖον μέλαν βλέμμα της μ' ἐθεώρει αὐθις. Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι εἶναι λίαν παραδόξον! Ὅχι, ὑπάρχει τι παραδοξότερον ἔτι, ἢ ἐντύπωσις ἣν σοὶ παρήγαγε, μὲ εἶπες, ἢ εἰκὼν ἐκείνη ἣν ἡ τύχη ἔθετεν ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, ἀγνώστου ταλαντευομένης ἐντὸς τῆς αἰώρας αὐτῆς. Ὁμολογῶ ὅτι ἡ περίοδος αὕτη τῆς ἐπιστολῆς σου τῆς Παρασκευῆς μ' ἐτάραξε. Εἶναι λοιπόν δυνατὸν δύο ὄντα, οὐδέποτε ἰδόντα ἀλλήλα καὶ ἄτινα ἐκατοντάδες μιλίων διαχωρίζουσι, νὰ ἐξασκῶσιν ἐπ' ἀλλήλων μαγνητικὰν ἐπίδρασιν; Ἦκουσα νὰ γίνηται λόγος περὶ ψυχολογικῶν φαινομένων τοιούτου εἶδους χωρὶς νὰ δώσω

εἰς ταῦτα πίστιν. Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ἀπὸ σέ ἐξήρηται, ἐγὼ δέ, ἐπειδὴ ἅπαντα ἢ τύχη μ' εὖ νοεῖ, ὁμολογῶ ὅτι ἀδυνατῶ νὰ ἐρασθῶ γυναικὸς ἧτις τότε μὲ ἀκούει ὅτε ὁμιλῶ μόνον περὶ τοῦ φίλου μου.

Ἄγνοῶ ἂν ἐρᾶται τις τῆς γείτονος μου. Ὁ ὑποπλοίαρχος, ὅστις εὐρίσκεται ἐν τῷ ἐν Ρίβερμουθ πλοίῳ του, ἔρχεται τὴν ἐσπέραν ἐνίοτε, ἄλλοτε ὁ ἱερεὺς, ἀλλὰ συχνότερον ὁ ὑποπλοίαρχος. Ἦτο χθὲς ἐσπέραν ἀκόμη ἐδῶ, καὶ δὲν θὰ ἐκπλαγῶ ἂν ἐλκύνεται ὑπὸ τῆς προικός, ἀλλ' ὁ τρομερὸς ἀντεραστής μου δὲν εἶν' αὐτός. Ἡ Μαριωρὴ ἐπιτυχῶς εἰρωνεύεται τοῦθ' ὅπερ ὁ ἐντιμὸς ὑποπλοίαρχος δὲν ἐνοεῖ. Δὲν εἶν' ἐπικίνδυνος, τὸ πιστεύω τοῦλάχιστον, διότι οὐδὲν δύναται τις νὰ ἐπιβεβαιώσῃ, ἐπειδὴ πολλὰκις εἶδον γυναῖκας ἐμπαιζούσας ἄνδρας ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ κατόπιν νὰ τοὺς ὑπανδρεύωνται.

Ἐπάρχει ἐξαιρετοῦ μικρὰ εἰκὼν τῆς Μαριωρῆς ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς αἰθούσης, ἀλλὰ ταχέως ἢ ἀφάνειά της θέλει παρατηρηθῆ. Θὰ προσπαθῶ νὰ πράξω χάριν σου ὅ,τι δύναμαι, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ἐπιθυμῶ νὰ μὲ καταγγείλωσιν ἐπὶ κλοπῆ.

Υ.Γ.— Ἐγκλείστως λαμβάνεις κλῶνα *rezedā* ὃν σὲ συμβουλεύω νὰ μεταχειρισθῆς μετ' ἀγάπης. Ναί, καὶ πάλιν χθὲς ἐσπέραν ὁμιλήσαμεν περὶ σοῦ, ὡς συνήθως. Αὐτὸ ἀρχίζει νὰ μ' ἐνοχλῆ ὀλίγον.

Η'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.
22 Αὐγούστου.

Ἡ τελευταία ἐπιστολή σου μὲ ἀπρησῶλησεν ἐφ' ὀλόκληρον τὴν πρῶϊαν Ἄγνοῶ τί νὰ σκεφθῶ. Σπουδάζων ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἤρξασο νὰ ἐρᾶσαι γυναικὸς ἢν οὐδέποτε εἶδες, μιᾶς σκιας, μιᾶς χιμαίρας; Διότι διὰ σέ ἡ δεσποινὶς Δάβ τοῦτο μόνον εἶναι. Οὐδὲν ἐννοῶ πλέον, ἐπίσης δὲν ἐννοῶ ἀμφοτέρους. Εἰσθε αἰθέριον ζεῦγος πλανώμενον ἐπὶ ἀγνοῦντος ἀτμοσφαιρας μὴ ἀρμοζούσης εἰς πνεύμονας ἀπλοῦ θνητοῦ, οἷος ἐγὼ. Τσιαύτη λεπτότης αἰσθημάτων μοὶ κινεῖ τὸν θαυμασμόν, πρὸ πάντων μὲ ζαλιζει. Διότι εἶναι στενόχωρος ἢ θέσις θνητοῦ ἐχόντος νὰ κάμῃ μὲ ἀσώματα σώματα τοιαύτης ἐξαιρέτου οὐσίας, ὥστε φοβεῖται μὴ τὰ θραύσῃ ἀπὸ ἀνεπιτηδεύτητα.

Σκεπτόμενος τοῦτο ἐρωτῶ ἑμαυτὸν ἂν ἦναι φρόνιμον νὰ ἐξακολουθῶ τὴν ἀλληλογραφίαν ταύτην Ἄλλὰ θὰ σε προσβάλω, φίλτατε Ἰωάννη, ἂν ἀμφιβάλω περὶ τοῦ καλῶς ἔχοντος νοῦ σου, τοῦ σχηματίζοντος τὴν βᾶσιν τοῦ χαρακτήρος σου Ἐνδιαφέρεσαι ὑπὲρ τῆς δεσποινίδος Δάβ, αἰσθάνεσαι ὅτι θὰ τὴν ἐθαύμαζες πολὺ ἴσως, ἂν τὴν ἐγνώριζες, ταῦτοχρόνως δὲ συλλογίζεσαι ὅτι στοιχηματίζεις ἐννέα εἰς τὰ δέκα ὅτι δὲν θὰ λαθῆς ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν ὅταν θὰ τὴν συναντήσης, διότι ἐπὶ τοσοῦτον θὰ εὐρίσκηται μακρὰν τοῦ ἰδεώδους σου. Τήρησον τὴν λογικὴν ταύτην ὁμιλίαν καὶ οὐδὲν θὰ σοὶ κρύψω.

Χθὲς ὁ πατὴρ μου καὶ ἐγὼ περιεπατήσαμεν ἐφ' ἀμαξίας μετὰ τῶν Δάβ. Ἡ ραγ-

δαία βροχὴ ἢ τὴν πρῶϊαν πεσοῦσα εἶχε δροσίση τὸν ἀέρα καὶ καταρρίφη τὴν κόριν. Διὰ νὰ μεταβῶμεν εἰς Ρίβερμουθ χρειάζομεθα νὰ διανύσωμεν ὀκτὼ μίλια ἐπὶ ὄδοῦ σκολιᾶς καὶ μεστῆς ἐκατέρωθεν φρακτῶν ὄξυκακῶν. Οὐδέποτε εἶδον λαμπρότερον τῶν ὑπὸ τῆς βροχῆς πεπλυμένων θάμνων τούτων. Ὁ συνταγματάρχης μετὰ τοῦ πατρός μου ἐκάθητο πρὸς τὰ ἐμπρὸς τῆς ἀμαξίας, ἡ δεσποινὶς Δάβ δὲ καὶ ἐγὼ πρὸς τὰ ὀπισθεν, εἶχον δὲ ὑποσχεθῆ εἰς ἑμαυτὸν ὅτι κατὰ τὰ πέντε πρῶτα μίλια δὲν θὰ προσέφερον τὸ ὄνομά σου. Πόσον δισεκέδασα δι' ὅλα τὰ τεχνάσματα ἅτινα ἐκείνη ἐπενόει ἵνα μὲ κάμῃ νὰ παραβῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου ταύτην! Ἐπὶ τέλους εἰσιώπησε πεισμόνως, ἀλλ' εἶτα αἰφνης κατέστη εὐθυμοτάτη, ἡ δὲ δηκτικὴ εὐθυμία της, ἧτις μὲ εὐαρεστεῖ ὅταν ἐξασκήται εἰς βᾶρος τοῦ ὑποπλοίαρχου, μ' ἐθελξε πολὺ ὀλιγώτερον διότι διηυθύνετο κατ' ἐμοῦ. Ἡ δεσποινὶς Δάβ εἶναι καλὴ συνήθως, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ γίνεται δυσάρεστος, ὡς ἡ ἡρῶϊς τοῦ ἄσματος.

Ἄχ! ὅταν ἦναι ἕως τὴν καλὴ της
Εἶναι καλὴ, πολὺ καλὴ.
Μὰ ὅταν ἦναι ἕως τὴν κακὴ της
Εἶναι πολὺ κακὴ, πολὺ.

Ἐν τούτοις ἀντέστην στερεῶς. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν κατεβλήθη ἐπὶ τέλους καὶ ὁμιλήσα περὶ τῆς φορβάδας σου, ἢν ἡ δεσποινὶς Δάβ ἐπεθύμησε νὰ ἰππεύσῃ. Δι' ἐμὲ εἶναι ὀλίγον ἐλαφρὰ. Ἐλησμονήσα ἀλήθεια, νὰ σ' εἶπω ὅτι ἡ δεσποινὶς Δάβ μετέβη χθὲς νὰ φωτογραφηθῆ εἰς Ρίβερμουθ καὶ μοὶ ὑπεσχέθη μίαν φωτογραφίαν της, ἂν ἐπιτύχῃ. Τοιοῦτοτρόπως κατορθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου ἀνευ ἐγκλήματος. Ἦθελον νὰ σοὶ πέμψω τὴν μικρὰν τῆς αἰθούσης εἰκόνα, διότι θὰ σ' ἔκανε νὰ φαντασθῆς κάλλιον τὴν κόμην της καὶ τὸ βλέμμα της.

Ὅχι, Ἰωάννη, ὁ κλῶνος τοῦ *rezedā* δὲν προήρξετο ἀπ' ἐμοῦ, διότι εἰκοσιοκταετῆς νέος οὐδέποτε θέτει ἄνθη εἰς τὰς πρὸς φίλον του ἐπιστολάς του. Μὴ ἀποδώσῃς ὅμως μεγάλην σημασίαν εἰς τὸ δῶρον τοῦτο, διότι δίδει ἀφθόνους κλώνους *rezedā* πρὸς τὸν ἱερέα, πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον, ἔδωκε μάλιστα τριαντάφυλλον τι ἀπὸ τοῦ στήθους της εἰς τὸν ὑπηρετὴν σου. Εἶναι φυσικόν της νὰ διανέμῃ ἄνθη, ὡς τὸ ἔαρ.

Ἄν αἱ ἐπιστολαὶ μου σοὶ φαίνονται ἀσυνάρτητοι, λάβε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι οὐδέποτε γράφω μίαν κατ' ἐξακολουθήσιν, ἀλλὰ πάντοτε διακεκομμένως, ὅταν ἔχω ὄρεξιν, σήμερον δὲ δὲν ἔχω.

Θ'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.
23 Αὐγούστου.

Ἐπανέρχομαι ἀπὸ παραδοξοτάτης μετὰ τῆς Μαριωρῆς συνεντεύξεως, καθ' ἣν μοὶ ὁμολόγησε τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ πρὸς σέ τρέφει. Μετὰ πόσης ὅμως μετριοφροσύνης καὶ ἀξιοπρέπειας μ' εἶπε τοῦτο! Πῶς ὁμῶς νὰ σοὶ περιγράψω τὸν τόνον καὶ τὴν

φυσιογνωμίαν καθ' ἣν ὦραν μοὶ ὁμολόγει ταῦτα; Σιωπηλῶς μοὶ ἀπέδειξεν ὁποῖαν ἀγάπην τρέφει δι' ἄνθρωπον ὃν οὐδέποτε εἶδε, χάρις ὅμως εἰς σέ, ἀπώλεσα τὴν δύναμιν νὰ ἐκπλήττωμαι, ἀλλ' ἀποδέχομαι τὰ πράγματα ὡς ἐν ὄνειρῳ. Τώρα ὅτε ἐπανήλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, νομιζῶ ὅτι ἠπατήθην, ἀορίστως δ' ἐνθυμοῦμαι ὅλα τὰ συμβάντα. Τὸ μεσονύκτιον παρήλθεν... ἐγὼ δὲ ἀδυνατῶ ἐκ τοῦ πολλοῦ καμᾶτου νὰ ἐξακολουθῶ γράφω.

Τρίτη πρωΐ.

Ὁ πατὴρ μου ἀπεφάσισεν αἰφνης νὰ μεταβῶμεν ὅπως διέλθωμεν ἡμέρας τινὰς εἰς Σάβλην κατὰ τὸ διαστημα τοῦτο δὲν θὰ λαθῆς ἐπιστολάς μου. Ἐκ τοῦ παρῆθου μου βλέπω τὴν Μαριωρὴν παρατοῦσαν ἐν τῷ κήφῳ μετὰ τοῦ συνταγματάρχου. Ἐπεθύμου νὰ συνομιλήσω μόνος μαζὶ της, ἀλλ' ὡς φαίνεται πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας δὲν θὰ λαβῶ εὐκαιρίαν διὰ τοῦτο.

Ι'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.
28 Αὐγούστου.

Ἐγένεσο παλίμπαις, λέγεις; Τοσοῦτον τὸ πνεῦμά σου ἐσβέσθη ὥστε αἱ ἐπιστολαὶ μου σοὶ ἐφαίνοντο θαυμάσιαι, αἰ; Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ ὑψωθῶ ἀνω τοῦ σαρκασμοῦ ὃν περιεῖχεν ἡ τῆς 11 λήγοντος ἐπιστολή σου, ἀφοῦ βλέπω ὅτι πέντε ἡμέραι σιγῆς ἐκ μέρους μου ἀρκοῦσιν ἵνα σ' ἐμβάλωσιν εἰς ἀπελπισμόν. Σήμερον μόλις τὴν πρῶϊαν ἐπανήλθωμεν ἐκ τῆς Ἀπλεδώρου, θελκτικωτάτης νήσου, εὐρον δ' ἐπὶ τοῦ γραφείου μου τρεῖς ἐπιστολάς σου! Δὲν ἀμφιβάλλεις βεβαίως ὅτι ἡ ἀλληλογραφία σου μ' εὐχαριστεῖ. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται οὐδεμίαν χρονολογίαν φέρουσιν, ἀλλ' ἐν ἐκείναις τὰς ὁποῖας πιστεύω τελευταίας ἀπαντῶ δύω χωρὶα ἅτινα εἰσὶν ἀπαντήσεως ἀξία. Σύγγνωθι τὴν εἰλικρινεῖάν μου, φίλτατε, ἀναγκάζομαι νὰ παρατηρήσω ὅτι καθ' ὅσον ἡ κνήμη σου δυναμόνει, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ κεφαλὴ σου ἀδυνατεῖ. Μ' ἐρωτᾷς τὴν γνώμην μου, καὶ θὰ σοὶ τὴν εἶπω. Κατ' ἐμὲ, εἶναι ἄλογον τὸ νὰ γράψῃς πρὸς τὴν δεσποινίδα Δάβ διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσης διὰ τὸ ἄνθος της, διότι ἡ λεπτότης ταύτης θὰ προσβληθῆ ἐκ τούτου. Μόνον δι' ἐμοῦ σὲ γνωρίζει δι' αὐτὴν εἶσαι ἀπρηρημένη τις ἔννοια, μορφή ἢ ἀορίστως διεῖδεν ἐν ὄνειροπολήματι, ἀφ' οὗτινος ἡ ἐλαχίστη προσβολὴ δύναται νὰ τὴν ἐξεγείρῃ. Ἐννοεῖται δὲ ἂν μοὶ πέμψῃς τὴν ἐπιστολήν ἐπιμένων νὰ τὴν δώσω, θὰ ὑποκύψω, ἀλλὰ θὰ ἔχῃς ἄδικον.

Λέγεις ὅτι εἶσαι ἰκκνός, τῆ βοθηεῖα ραβδου, νὰ περιπατῆς ἐντὸς τοῦ δωματίου σου καὶ ὅτι σκέπτεσαι νὰ ἔλθῃς εἰς Πεύκα μόλις ὁ Διλὼν σ' εὖρη δυνατόν ἵνα ταξιδεύσῃς. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη δὲν σοὶ τὸ συμβουλεύω. Δὲν βλέπεις ὅτι ἐκάστη ὦρα αὐξάνει τὴν γοητείαν ἢ ἐπὶ τῆς Μαριωρῆς ἐξασκεῖς; Ἀπώλεσο ἂν ἐπιταχύνῃς τὰ πράγματα. Ἀνάμεινον μέχρι τῆς ἐντελοῦς θεραπείας σου. Ἐν πάσῃ ὅμως περι-

πτώσει, μὴ ἔλθῃς πρὶν μὲ εἰδοποιήσῃς, διότι πολὺ φοβοῦμαι τὰ ἀποτελέσματα τῆς αἰφνιδίως ἀφίξεώς σου.

Ἡ δεσποινὶς Δάβ ἐράνη εὐχαριστηθεῖσα ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ μας, καὶ ἐγκαρδιώτατα μοὶ ἔπεινε ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς της. Σήμερον μετὰ μεσημβρίαν ἐπιστρέφουσα ἐκ Ρίβερμουθ ἐφ' ἀμάξης ἔστη πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν θύραν. Μετέβη ἐκεῖ διὰ τὰς φωτογραφίας, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ φωτογράφος δὲν εἶχεν ἐπιτύχη καὶ ἠναγκάσθη νὰ φωτογραφηθῇ ἐκ νέου. Νομίζω ὅτι ἀπόκρυφος ἀνησυχία τὴν ταράσσει, διότι φαίνεται βεβουσιμένη εἰς σκέψεις, παρὰ τὸ σύνθηρες. ἴσως ἀπατώμαι, ἀλλὰ . . . τελειώνω χωρὶς νὰ σοὶ εἴπω ὅ,τι ἤθελον νὰ σοὶ ὁμολογήσω. Ὁ πατήρ μου θέλει νὰ τὸν συνοδεύσω εἰς τὸν περίπατον, ὅστις εἶναι τῶρα ἡ τακτικὴ δίκαιά του.

ΙΑ'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

29 Αὐγούστου.

Σοὶ γράφω ἐν μεγίστῃ βία ἵνα σοὶ εἴπω τί συνέβη ἀπὸ τῆς χθεσινῆς ἑσπερινῆς ἐπιστολῆς μου. Εὐρίσκομαι ἐν ἀπεριγράπτῳ ἀμυχανίᾳ, ἐν μόνον εἶναι σαφέστατον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃς εἰς Πεῦκα. Ἡ Μαριωρὴ ὁμολόγησε τὰ πάντα πρὸς τὸν πατέρα της. Πρὸ μιᾶς ὥρας τὴν εἶδον ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰς τὸν κήπον, ἰδοὺ δὲ τί μὲ εἶπε διὰ βραχέων. Ὁ ὑποπλοίαρχος Βράδλεϋ, ὁ ἐν Ρίβερμουθ διαμένων, τὴν ἐρωτεύεται ἐπιμόνως ἀπὸ πολλοῦ ἤδη, ἐνθαρρυνόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου, ὅστις εἶναι παλαιὸς φίλος τοῦ πατρὸς τοῦ νέου τούτου. Χθὲς—καλῶς τὴν εἶχον ἴδῃ τεταραγμένην ὅτε ἔστη πρὸ τῆς θύρας μας—ὁ συνταγματάρχης ὠμίλησεν εἰς τὴν Μαριωρὴν περὶ τοῦ κ. Βράδλεϋ, βιάζων αὐτὴν ν' ἀποδεχθῇ τούτον. Ἡ Μαριωρὴ θαρραλέως ἐξέφρασε τὴν πρὸς τὸν ὑποπλοίαρχον ἀποστροφὴν της καὶ τέλος ὁμολόγησε πρὸς τὸς πατέρα της . . . ἀγνοῶ ἀληθῶς τί ὁμολόγησε πρὸς αὐτόν. Ἡ ὁμολογία θὰ ἦτο ἀόριστος, οἰαδὴ ποτε ὅμως καὶ ἂν ἦτο, παρώργισε τὸν συνταγματάρχην. Ὑποθέτω ὅτι εὐρίσκομαι ἐκτεθειμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀφοῦ ἡ ὀργὴ τοῦ πατρὸς πίπτει ἐπ' ἐμοῦ—ἂν καὶ τῆς ὀργῆς ταύτης δὲν εἶμαι τόσον ἄξιος, διότι ἐπὶ τέλος δὲν ἠνύνησα λαθραῖαν ἀλληλογραφίαν, ἀλλὰ πάντοτε ἐνήργησα μετὰ τῆς μεταλειτέρας ἐπιφυλάξεως καὶ οὐδὲν μεμπτόν εὐρίσκω εἰς τὴν διαγωγὴν μου. Ὅλον τὸ κακόν, ἂν τοιοῦτον ὑπάρχη, ἐγένετο ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου συνταγματάρχου. Οὐχ ἦτον αἱ μεταξὺ τῶν δύο οἰκῶν μας ὑπάρχουσαι φιλικαὶ σχέσεις θὰ διακοπῶσι κατὰ πάσαν πιθανότητα. Σὲ ὑποθέτω κραυγάζοντα:—Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τοὺς δύο οἰκῶν σας!—Θέλεις νὰ μάθῃς τί συμβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνης, θὰ προσπαθήσω δὲ νὰ σὲ πληροφορήσω ὅσον δύναμαι κάλλιον. Θὰ μείνωμεν ἐδῶ μέχρι τοῦ πρώτου δεκαήμερου τοῦ Σεπτεμβρίου. . . Μὴ ἔλθῃς. . . Ὁ συνταγματάρχης καθήται εἰς τὴν αὐλὴν ἄγριος. Ἀπὸ τῆς εἰς τὸν κή-

πον συνομιλίας μου δὲν ἐπανεῖδον πλέον τὴν Μαριωρὴν.

ΙΒ'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Θωμᾷ Δελῶν, εἰς Νέαν Ὑόρκην.

30 Αὐγούστου.

Φίλτατε ἰατρέ,

Ἄν ἔχῃτε ἰσχύν τινα ἐπὶ τοῦ Φλέμιγκ, μεταχειρισθῆτέ την, παρακαλῶ, διὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃτε νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν μου. Περιστάσεις τινές, ὧν τὴν ἐξήγησιν θέλετε μάθῃ ἐντὸς ὀλίγου, μὲ ἀναγκάζουσι νὰ σὰς δηλώσω ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὁ φίλος μας πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Εἰξεύρω τί σὰς λέγω ὅταν σὰς διαβεβαιῶ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου του θὰ ἔχῃ θλιβερὰ ἐπακολουθήματα. Διὰ τῆς ἐπιμονῆς σας εἰς τὸ νὰ μείνῃ εἰς Νέαν Ὑόρκην, ἡ εἰς τὸ νὰ μεταβῇ ὅπουδήποτε ἀλλαχοῦ, θὰ παράσχηται οὐχὶ μόνον πρὸς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐμὲ μεγίστην ἐκδούλευσιν. Ἐννοεῖται ὅτι εἰς τὰς συμβουλὰς σας δὲν θ' ἀναφέρῃτε τὸ ὄνομά μου. Μὲ γνωρίζετε ἀρκούντως, φίλτατε ἰατρέ, ὥστε θὰ εἴσθε πεπεισμένοι ὅτι ἀφ' οὗ ζητῶ τὴν μυστικὴν σύμπραξίν σας, θὰ ἔχω λόγους τοὺς ὁποίους θὰ ἐπιδοκιμάσῃτε ὅταν μάθῃτε. Εὐτυχῆς λογιζομαι γνωρίζων ὑμῖν ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ πατρὸς μου τοσοῦτον προώδευσεν, ὥστε δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀσθενὴς πλέον.

Διατελῶ μετὰ τῆς εἰλικρινεστέρως ὑπολήψεως, κλπ. κλπ.

ΙΓ'

Ἐδουάρδος Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

31 Αὐγούστου.

Ἡ ἐπιστολὴ ἡ ἀγγέλουσα τὴν παράφρονα ἀπόφασίν σου τοῦ νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ἐλήφθη τῇ στιγμῇ ταύτῃ. Σὲ ἱκετεύω νὰ σκεφθῇς τοιοῦτον διάβημα θὰ ἔχῃ ὀλέθρια ἀποτελέσματα, εἰς τὰ ἰδικά σου συμφέροντα καὶ εἰς τὰ ἰδικά μου. Θὰ κάμῃς νὰ ἐξοργισθῇ ὁ συνταγματάρχης, καὶ παρὰ τὴν μεγίστην πρὸς τὴν Μαριωρὴν ἀγάπην του θὰ ἔλθῃ εἰς τὰ ἔσχατα ὅταν τῷ ἐναντιωθῶσι. Βεβαίως δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν κακομεταχειρισθῇ μ' ὅλα ταῦτα τοιοῦτο θὰ ἦναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς εἰς Πεῦκα παρουσίας σου εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Ἀνάμεινον τὰ συμβάντα. Ἄλλως τε ὁ Διλῶν μοὶ γράφει ὅτι δὲν εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ ἐπιχειρήσῃς τοσοῦτον μακρὸν ταξείδιον, λέγει δὲ ὅτι ὁ θαλάσσιος ἀήρ θὰ σὲ βλάψῃ πολὺ, καὶ ὅτι ἂν θέλῃς νὰ μεταβῇς ἀλλαχοῦ, νὰ ὑπάγῃς εἰς μεσόγειον μέρος. Πίστευσε καὶ αὐτόν καὶ ἐμέ.

ΙΔ'

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

1 Σεπτεμβρίου

1.—Ἐδουάρδῳ Δελανέυ.

Ἐλαβον ἐπιστολήν. Διάβολος νὰ πάρῃ Διλῶν. Ἐπρεπε νὰ ἦμαι ὄρθιος. I. Φ.

2.—Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

Μεῖνε ἡσυχος. Θὰ περιπλέξῃς πράγματα. Μὴ ἐπιχειρήσῃς οὐδὲν πρὶν σὲ εἰδοποιήσω.

E. Δ.

3.—Ἐδουάρδῳ Δελανέυ.

Διαμονὴ μου εἰς Πεῦκα δυνατὸν γενέσθαι κρυφία. Ἀνάγκη νὰ τὴν ἴδω. I. Φ.

4.—Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

Καὶ τὸ συλλογίζεσαι; Μάταιος κόπος. Συνταγματάρχης ἐφυλάκισε M. ἐντὸς δωματίου της. Δὲν θὰ τὴν ἴδῃς λοιπόν.

E. Δ.

5.—Ἐδουάρδῳ Δελανέυ

Ἐφυλάκισθη ἐντὸς δωματίου της! Πανάγαθε Θεέ! αὐτὸ μὲ ἀποφασίζει. Ἀναχωρῶ διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας τῆς μεσημβρίας.

I. Φ.

ΙΕ'

Τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1872, ἐν ᾧ ἡ ταχεία ἀμαξοστοιχία ἀνεχώρει τοῦ σταθμοῦ Χάμπτων, τὴν τρίτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν μ. μ. νεανίας, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου ὑπερήτονος ὄν ἐκάλει Βάτκινς, ἐξῆλθε τοῦ σταθμοῦ, ἔλαβεν ἀγοραῖαν ἀμαξάν καὶ διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν εἰς Πεῦκα. Ἀφίχθεις εἰς τὴν θύραν ἐπαύλειως, μιλία τινα ἀπέχουσαν τοῦ σταθμοῦ, κατήλθε μετὰ κόπου, καὶ ἐθεώρησε ταχέως τὴν ὁδόν, ὡσεὶ ἀσυνειθιστόν τι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο νὰ ἐξέπληττε τὴν ὄρασίν του. Στηριχθεις αὐθις ἐπὶ τοῦ Βάτκινς, μετέβη βραδέως εἰς τὴν ἐπαυλιν καὶ ἐζήτησε τὸν κ. Ἐδουάρδον Δελανέυ. Γέρων τις ὑποδεχθεις τούτον τῷ ἀπήντησεν ὅτι ὁ κ. Ἐδουάρδος εἶχεν ἀναχωρήσῃ τὴν προτετραίαν εἰς Βοστώνην, ἀλλ' ὅτι ὁ κ. Ἰωάνης Δελανέυ εὐρίσκετο ἐντὸς. Τοῦτο δὲν ἐράνη εὐχαριστήσαν τὸν νέον, ἐρωτήσαντα ἂν ὁ κ. Ἐδουάρδος Δελανέυ εἶχεν ἀφήσῃ ἐπιστολήν τινα διὰ τὸν κ. Ἰωάννην Φλέμιγκ. Πραγματικῶς δὲ ὑπῆρχεν ἐπιστολὴ ἐπ' ὀνόματι τούτου, ἣν ὁ γέρον μετ' ἀπουσίας λεπτῶν τινῶν ἐκόμισεν. Ἰδοὺ αὕτη.

ΙΓ'

Ἐδουάρδῳ Δελανέυ τῷ Ἰωάννῃ Φλέμιγκ.

1 Σεπτεμβρίου.

Κατέχομαι ὑπὸ μεγίστου φόβου δι' ὅ,τι ἐπραξά. Ἀρχόμενος τῆς ἀλληλογραφίας ταύτης μόνον σκοπὸν εἶχον νὰ διασκεδάσω ἀσθενῆ. Ἐπραξά πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθη καλλίτερον, πεπεισμένος ὅτι ἐνόεις τὴν ἀστείότητα μου, ἠγνούσων δὲ ὅτι ἐξελάμβανες ταύτην ὡς σπουδαίαν. Τί νὰ σοὶ εἴπω; Δέχομαι ὅλας τὰς ὕβρεις σου. Προσεπάθησα, διὰ νὰ σὲ διασκεδάσω, νὰ κάμω μικρόν τι μυθιστόρημα, γλυκὺ καὶ ἀνώδυνον εἰδύλλιον. . . Βλέπω ὅτι ἐπέτυχα πέραν τοῦ δέοντος! Ὁ πατήρ μου οὐδὲν γνωρίζει περὶ τούτων, ὥστε ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸν κακομεταχειρισθῇς. Ἐγὼ ὅμως φεύγω τὴν μανίαν ἥτις θὰ σὲ καταλάβῃ εἰς τὸ τέλος, ὅταν μάθῃς, ἀτυχῆ μου Ἰωάννη, ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἐπαυλις ἀπέναντι τῆς οἰκίας μας, οὔτε αὐλή, οὔτε αἰώρα, οὔτε ποσῶς Μαριωρὴ Δάβ!

G. A. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΤΕΛΟΣ